

»dozajista« (patrně) z pohnutky takové, uvádí se v rozhodovacích důvodech napadeného rozsudku v tom směru pouze tolik, že obžalovaný od r. 1915 nebyl trestán (§ 460 tr. zák. — 5 dní), i lze vadu spatřovati pouze v tom, že se rozsudek neobírá otázkou, byl-li čin, pro který byl dle toho obžalovaný dříve odsouzen, spáchán z pohnutky nízké a nečestné. Tu však zřejmě nepřichází v úvahu překročení trestní pravomoci nalézacím soudem při výměře trestu ve smyslu § 281 č. 11 tr. ř., nýbrž nesprávnost, kteréž odporovati dlužno opravným prostředkem odvolání, neboť nejde o porušení některé ze zásad, vyslovených zákonem, jichž je soudu dbáti povždy, nýbrž o nesprávné řešení otázky, podléhající volnému uvážení soudcovskému. Zmateční stížnost byla tedy jako neprovedená podle § 4 čís. 1 a § 1 čís. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877 č. 3 ř. z. z roku 1878 zavržena hned v zasedání neveřejném.

Státní zastupitelstvo v čas ohlásilo odvolání co do soudního výroku o podmíněném odsouzení; provedení zmateční stížnosti, státním zastupitelstvem v 8denní zákonné lhůtě podané, sluší pokládati vzhledem na jeho obsah za odvolání i dlužno rozhodnouti o něm jako o odvolání. Odvolání jest podle § 2 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., odůvodněno. Obžalovaný byl totiž rozsudkem okresního soudu ze dne 7. července 1915 právoplatně uznán vinným, že odejmul pro svůj užitek z držení a bez přivolení Samuela B-a 27. dubna 1915 sud vína v ceně 29 K 70 h a na jaře 1915 půllitrovou láhev rumu v ceně 2 K a že se tím dopustil přestupku krádeže podle §§ 171 a 460 tr. zák. Trest, jemu za krádeže tyto uložený, odpykal dle trestních spisů v červenci 1915, tedy ve lhůtě, od níž do doby spáchání nového trestného činu, o nějž nyní jde, neuplynulo pět roků. Že by byl oněch krádeží v roce 1915 dopustil se z nouze, nevysvítá ze spisův; obžalovaný toho netvrdil a ani nyní toho netvrdí. Zřejmo tudíž jest, že dopustil se oněch krádeží ze ziskuchtivosti, tedy z pohnutky nízké a nečestné; v rozsudku výše uvedeném ze dne 7. července 1915 není to ovšem výslovně uvedeno, ale to se vysvětluje tím, že tenkrát nebylo zákonného ustanovení, podobného § 2 zákona o podmíněném odsouzení čís. 562 z roku 1919, a nebylo vůbec třeba, zjišťovati v rozsudku pohnutky spáchaného činu trestného. Dle tohoto § 2 není zapotřebí, aby v dřívějším rozsudku bylo zjištěno, že čin trestný spáchán byl z pohnutek nízkých a nečestných; soud nalézací, vydavší rozsudek ze dne 18. října 1921, který jest nyní předmětem odvolání státního zastupitelstva, neprávem nevzal v tomto rozsudku zřetel na to, že obžalovaný dopustil se krádeží v roce 1915 z pohnutek nízkých a nečestných. Dle § 2 zákona čís. 562 z roku 1919 jest podmíněčné odsouzení obžalovaného toho času vyloučeno, pročež bylo vyhověno odvolání státního zastupitelstva a rozsudek soudu první stolice byl změněn způsobem nahoře uvedeným.

Čís. 711.

Pobyt a postižení ve smyslu § 54, odstavec první tr. ř.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1922, Nd I 21/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal ve sporu o příslušnost mezi státním zastupitelstvím v Nitře a zemským trestním soudem v Praze příslušným státní zastupitelství v Nitře pokud se týče sedrii tamže.

D ů v o d y:

Po rozumu § 54 odstavec první tr. ř. a § 25 odstavec první a druhý zák. čl. XXXIII. 1896 jest, byl-li trestný čin spáchán v cizině, pravidelně a v první řadě příslušným k řízení soud bydlště nebo pobytu obviněného a jen tehda, když by obviněný v tuzemsku ani nebydlil ani se nezdržoval, nastupuje na jeho místo podpůrně soud postižení. Po právu občanském i pojmu přirozeném pak značí bydlště místo, kdež někdo se usadil, máje v úmyslu, tam stále se zdržovati, kdežto pobyt předpokládá delší, avšak toliko dočasné meškání na určitém místě, a k postižení konečně stačí, že obviněný nalezen byl od orgánu moci veřejné, po případě dostal se do moci úřadů, neb úřady bylo proti němu něco skutečně podniknuto, a zjednán aspoň přímý styk s ním na místě, kdež právě, třeba jen nahodile a na dobu jen krátkou meškal. Dle toho sluší nyní řešiti otázku, o kterou eventualitu jde v tomto případě, kde byl oznámený trestný čin spáchán ve Vídni. Obviněný zdržoval se a byl hlášen v Praze jen jako host v hotelu pouze přechodně a krátce od 20. února 1920 do 1. března 1920 a byl v té době policejně vyslechnut, kdežto v T., okrsku nitranského, jak již při tomto svém policejním výslechu udal, měl továrnu (železárnu) a pobyt od 1. března 1920. Též jeho manželka se tam zdržovala a mimo to byl po delší době v Nitře vyslechnut, třeba že nemá stálého bydlště. Za tohoto stavu věci dlužno za to míti, že Praha jest pouze místem postižení a T. že jsou, pokud se týče byly, místem pobytu obviněného a proto bylo uznati, jak výše uvedeno (§ 64 tr. ř.).

Čís. 712.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Při posuzování přiměřenosti ceny při obchodu, jež dlužno dle povahy případu pokládati za jednotný, dlužno přihlížeti k risiku tohoto obchodu v celku.

(Rozh. ze dne 25. ledna 1922, Kr II 939/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku lichevního jakožto nalézacího soudu při krajském soudě v Uherském Hradišti ze dne 22. listopadu 1920, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem předražování ve smyslu § 7 čís. 3 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu nalézacímu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Soud nalézací dospívá k přesvědčení o vině obžalovaného ve směru přímého předražování dle čís. 3 § 7 zákona o trestání válečné lichvy prostým aritmetickým pochodem, při němž bere v počet pouze ve sladkém stavu došlou třetinu 6000 litrů mléka dodaného ze dvora V., S. a B. Obrany obžalovaného, obsažené a rozvedené zejména v přečtených při hlavním přelíčení spisech úřadu pro potírání lichvy, že obžalovaný přizpůsoboval postupně cenu, jím při prodeji mléka na sklenice požadovanou, vlastním nákladům nabývacím a možností jinakého zužitkování celého, smlouvou